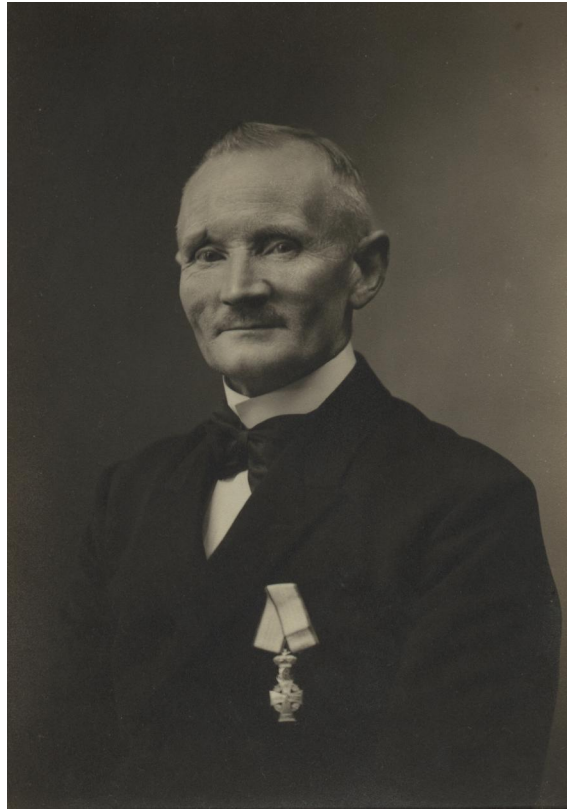

Erindringsglimt fra Lodbjerg Fyr 1928 – 1936 af Lily Ruth Arendttorp

Jeg er datter af Niels Thøgesen Jessen fyrmester ved Lodbjerg fyr 1926-1936 hvorefter vi flyttede til Gedser Fyr indtil min far blev pensioneret i 1939.

Niels Thøgesen Jessen

Jeg er født i 1928. Det er begrænset hvor langt man kan skrue erindringen tilbage, men dette er nogle udpluk om det at bo i et lille samfund i samfundet. Der var 2 næsten ens huse fast forbundet til selve fyret med buegange. Her boede i alt 3 familier. Hver især med vidt forskellige baggrunde. Vi boede i det største hus og der var en lejlighed ovenover. I det andet hus boede den anden fyrpasser. De to huse var direkte forbundet med fyret, således at man ikke behøvede at gå udenfor.

Imellem de to huse lå en cementeret gårdsplads, hvis midte var optaget af cisternen, her opsamledes regnvandet fra tagene og ledtes gennem et filter, hvorfra det kunne via pumpesystem ledes ind i husene. Men kun til køkkenerne og vaskehus. WC og badeværelse eksisterede ikke. Først omkring 1946 blev der uden for gårdspladsen gravet en 16 m dyb brønd. Cisternen var grønmalet og farven husker jeg meget tydelig.

Det var legepladsen for mig Her kunne jeg bruge min trehjulede cykel, køre med dukkevognen og spille bold. Jeg var på sin vis enebarn, idet jeg var 17 år yngre end den yngste af en søskendeflok på 4 . Og som følge deraf for længst flyttet hjemmefra. Der var andre børn , så vidt jeg husker 2 i samme hus som vores og 2 eller 3 hos den anden familie , men jeg var langt den yngste og

kunne sjældent være med i deres flok. Og det var nemt at drille mig. En episode husker jeg tydeligt. Der var bagved fyret blevet støbt en cementbeholder til gødning. Inden den blev taget i brug sad vi en lille flok nede i den for sjov. Men pludselig stak de alle af og jeg havde ingen chancer for at klatre op. Men jeg har nok skreget så højt at min far hørte det og kom mig til hjælp. Jeg havde forbud mod at begive mig ret langt væk. Derfor kan jeg heller ikke mindes at have været nede ved stranden, som kun lå ca. 1 km væk. Dengang var det heller ikke moderne at strandbade. Men vi plukkede bær på heden når efteråret kom. Blåbær, tranebær og sortbær. De sidste var dog ikke eftertragtede, men dem, der var flest af.

Bagved fyret lå petroleums- eller oliehuset med forsyninger af forskellig art. Til den anden side hønsehus og stald. Vi havde en hvid ko, og den kunne forsyne alle med mælk så vidt jeg husker. Vi kærnede selv smørret. Men en skønne dag fik koen trommesyge fordi den havde forspist sig i noget ekstra foder, og måtte aflives. Men vi havde også en gris. Den slagtede min far ude på gårdspladsen, hvor den så blev hængt op på en stige. Den dag det skulle ske, gemte jeg mig og holdt mig for ørerne fordi den skreg så højt, da den blev hentet nede i stalden og skubbet og trukket af de andre mænd op til gårdspladsen. Så blev det min mors tur til at forarbejde hele grisen. Jeg kan især huske blodpølsen, der blev puttet i tarme og stegt i komfuret og spist med sirup til.

Jeg fulgtes meget ofte med min far. Jeg har været med oppe og tænde fyret mange gange. Også hvis han havde den første vagt, har vi drukket the i vagtrummet, Her startede nok min første lærdom. Der var god tid til at synge sange og til at lære at læse. Jeg havde i mellemtiden lært at cykle og klarede selv de ca. 2 km til Ørum Landsbyskole og jeg husker min fine brune skoletaske med tavle, griffel og svamp i. En ABC har jeg aldrig kendt, men kunne læse da jeg som 6 årig kom i skole. Jeg kunne ikke stave og troede derved at jeg var frygtelig dum. Stave skulle jeg imidlertid stående oppe ved siden af kateteret. Men salmevers var jeg så vidt jeg husker hurtig til at lære udenad. Og det var velmodtaget. Det lille samfund i byen hørte hovedsagelig til indremission. Der var en lærer, og når frikvarteret var slut stod han på trappen og klappede i hænderne.

Min dagligdag lå indenfor disse rammer. Men 1 gang om måneden skulle min far køre tjenestekørsel til den nærmeste handelsby med fyrpersonalet. Vestervig, Morup Mølle eller Hurup. Min far var den eneste, der havde bil, en lysebrun FORD 30.

Jeg glædede mig til jul, for så var der pyntet op i butikkerne, og der vankede chokolade indpakket i sølvpapir, som jeg nidkært samlede på. Og turen gik også til konditoren, hvor der vankede en flødeskumskage.

Senere i 1936 flyttede vi til Gedser Fyr og et nyt kapitel kunne begynde.

Vejle, 20. juni 2011